

китъ на кака! Не плачете, не ми се сърдете!...

Чуха се викове: — О-о! А-а! Б-е-е!... И Стефка се намъри включена въ косматитъ прегръдки на Меча. Но той я стискаше толкова силно, че тя сѣти, какъ се задушава въ лапитъ му и взе да вика съ все сила:

— Мечо, пушни ме! Мечо, Мечо, пушни ме!...

— Стефке! Стефке! — чу тя гласъ надъ себе си, но не гласа

на Меча, а на майка си. Майка ѝ я дръпна за рамото, и Стефка отвори очи.

Надъ нея бѣше се навела майка ѝ и я будѣше: — Стефке, защо викаше „Мечо! Мечо!“ — засмъ се майка ѝ. — Хайде, ставай, ставай! Време е за училище! По-скоро, че ще закъснѣешъ!

Стефка скочи, събуди се, но още дълго ѝ се струваше, че слуша гласоветъ на оживѣлитъ си играчки.

Георги Райчевъ

Мжтната свѣтлина на малкото газениче едва успѣваше да разпрѣсне мрака изъ бедната стая. Въ жглитъ се струпаха тежки, черни сѣнки.

Епископъ Софроний седѣше предъ малката маса и бавно записваше патилата си. Пачето перо, съ леко поскръцване, произнасяше сякашъ изписва-

нитъ слова: „Лошо и страшно е агарянското иго. Отъ градъ на градъ, отъ село на село сноватъ люти разбойници — кърджалии. Грабятъ, палятъ и избиватъ мирнитъ жители. Още по-лошо е и гръцкото иго, защото държи въ робство душиитъ и сърдцата на хората...“

Отъ година вече епископъ